

Heim til Far

Av Kristian Fagerli

«Men i samme grad som dere har del i Kristi lidelser, skal dere glede dere, for at dere også kan juble i glede når hans herlighet blir åpenbart.»

1Pet 4:13

Jesus gikk til himmelen, og dit vil han også ha sin brud. Vi skal få følge i hans fotspor også dit. Sangeren sier: «Kristen sjel, se kronen venter, etter striden her på jord. Kristus kommer og han henter, de som kjemper og som tror. Derfor glad frimodig vær, snart du gylne kronen bær.»

Heimlengsel

Vi trivdes godt i Tanzania, og mange ganger kan jeg lengte tilbake dit. Men heimlengselen til «gamlelandet» her nord, var sterkest i de stundene det var tunge tider i Tanzania.

Zwahili var ikke mitt morsmål. Maisgrøt var ikke min nasjonalrett. Tanzania var ikke mitt fedreland, og jeg lengtet heim til Norge.

Jeg kan si med hånden på hjertet at jeg er glad i livet, og jeg kan fryde meg over mange ting på jord. Men jeg vet,

dypt i sjel og sinn, at dette ikke er noe blivende sted. Jeg lengter mange ganger heim til himmelen, og da ber jeg: – Jesus, kan jeg ikke snart få komme heim?

– Berg meg og alle mine heim! Du er gått foran, Jesus, og jeg vil at du skal ha dine heim også. Kan jeg ikke få komme heim nå? Må jeg vente så lenge med å gå i dine fotspor? – Vent litt, vær tålmodig, sier han.

Døden en vinning

«For meg er livet Kristus og døden en vinning» (Fil 1:21). Jeg understreker at det jeg sier nå, det er ikke mine ord, men det er Paulus som sier det. Jeg tror ikke jeg klarer å si det som mitt vitnesbyrd.

Dette er sterke ord av Paulus. Jeg tror ikke vi skal bruke store bokstaver når vi snakker om døden og døds-skyggens dal. Vi har ikke vært der noen av oss, men Paulus sier det slik: «...og døden en vinning.»

Så fortsetter han: «Men dersom det at jeg lever i kjødet gir frukt av mitt arbeid, da vet jeg ikke hva jeg skulle

Bladet Lov og Evangelium

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes kasserer i NLL.

Ansvarlig for bladet:

Red.nemnda ved form. Ingar Gangås

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger, Kydlandsvegen, 4360 Varhaug. Tlf. 51 42 08 93
E-post: magekang@online.no

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytre misjonsarbeid i Moldova.

Formann: Dag Rune Lid, Furufleten 30
5600 Norheimsund. Tlf. 56 55 26 72
E-post: drlid@online.no

Sekretær: Ingar Gangås
Furustua, 7690 Mosvik
Tlf. 74 06 46 50. Mobil 901 51 234
E-post: ingang@c2i.net

Kasserer: Torunn Ånestad, Kydland
4360 Varhaug. Tlf. 51 43 04 06
E-post: tskydland@yahoo.no
Bankgiro: 3204 10 10222
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: 3160 Stokke
Tlf. 33 36 17 70. Fax 33 36 17 71
Bankgiro: 3000 16 68516
E-post: bibelskolen@nll.no
Rektor: Per Bergene Holm
3282 Kvelde. Tlf. 33 11 26 96

INTERNETT: www.nll.no

Fra en tale Kristian Fagerli holdt på ungdomsleiren i Trøndelag sist vinter. Tilrettelagt for skriftlig form av Dag Rune Lid.

velge. Jeg kjenner meg dratt til begge sider. Jeg har lyst til å bryte opp herfra og være med Kristus, for det er så mye, mye bedre. Men av hensyn til dere er det mer nødvendig at jeg blir i kjødet» (Fil 1:22-24).

– Dersom jeg blir her på jord, og det blir til hjelp og velsignelse for noen, og dersom det blir frukt i mitt liv, da vet jeg ikke hva jeg skal velge, sier Paulus.

Hører du hva Paulus sier? Å følge i Jesu fotspor helt heim til far, og få være sammen med Jesus, er mye bedre. Ja, ikke bare mye, men mye, mye bedre.

Skulle en soldat som står i fremste rekke i krigen, klage om han fikk permisjon? Skulle han klage om han fikk reise heim til far, og striden var endt og han var berget heim? Skulle en da klage?

Å komme heim

Noen ganger ser jeg det som i et glimt, jeg også, det Paulus sier: – Døden er en vinning. Så leste vi noe her, om at det var nødvendig å være i legetimet «for deres skyld». Derfor var det mer nødvendig for Paulus at han fortsatte livet på jorden.

Det blotte faktum at du våkner i dag, er beviset for at din tjeneste her på jorden ikke er ferdig. Dersom

den hadde vært slutt, hadde ikke Jesus latt deg bli her en dag mer enn nødvendig. Han hadde tatt deg rett heim og inn i herligheten. Men nå våknet du opp i dag, og da vet du at det var noe i dag også du skulle være her for.

Det gir lys over dagen. Det gir mening over livet. Vi skal få lov å komme heim, men tidspunktet skal vår Far avgjøre. Han ville at du skulle følge i hans fotspor opp til Golgata, inn i forsakelsen. Når han ser det er den rette tid, bærer det heim til ham.

Dette er første dag i resten av ditt liv! Lykke til med fortsettelsen – i Jesu fotspor!

*Å, hvor salig det skal blive,
når Guds barn får komme hjem.
Ingen kan den fryd beskrive,
å få bo i himmelen!
.: Skue Jesus, skue Jesus.
når han henter sine hjem. .:.*

*Å, hvor salig, å, hvor salig
å få tro på Jesus her.
Men dog enda mere salig
å få se ham som han er!
.: Være hjemme, være hjemme,
fri fra sorger og besvær. .:.*

*Vær frimodig, du skal vinne
veien frem til himlens hjem!
Jesus alltid ha i sinne,
løft ditt blikk mot himmelen:
.: Jesus kommer, ja han kommer,
snart og henter sine hjem! .:.*

Sangboken nr. 899, v. 1,2 og 5

Til våre lesere

Glem ikke å melde adresseendring når du flytter! Vi foretar nå en grundig gjennomgang av våre adresselister. Feil ved navn eller adresser bes meldt til

Lov og Evangelium
Ekspedisjonen v/Magne Ekanger,
Kydlandsveien, 4360 Varhaug.
Tlf. 51 42 08 93.
E-post: magekang@online.no

Rettelse

I forrige nummer kom vi i skade for å opplyse feil e-postadresse for Bibelskolen på Fossnes. Den riktige er:

bibelskolen@nll.no

Red.

Innholdsfortegnelse – Lov og Evangelium, november 2005

Heim til Far. Av Kristian Fagerli	side 1
At de må bli frelst. Av Ingar Gangås	side 4
Kallet fra Moldova. Av Jan Ove Heggdal	side 5
Rosen mellom torner. Fra en roman om Hans Adolph Brorson	side 8
Kven vil gå for Herren? Av Gunnar Soppeland	side 11
Komme ditt rike. Av Hans-Henrik Brix	side 15
Troens bønn. Av Carl Olof Rosenius	side 18

At de må bli frelst

Av Ingar Gangås

Da Paulus hadde hatt det himmelske syn utenfor Damaskus, ble han aldri mer den samme. Møtet med Jesus til frelse fikk betydning for livskursen videre. Fra da av lå det som en hellig brann på hans hjerte at alle måtte få høre evangeliet. Han arbeidet seint og tidlig. Det ble nattevåk, motstand og fengsel. Men Gud hadde åpnet en dør for evangeliet. Han vitnet for jøder og hedninger, konger og myndigheter. Overfor kong Agrippa sa han: «Derfor, kong Agrippa, ble jeg ikke ulydig mot det himmelske syn.» Det var Kristi kjærlighet som drev ham.

Ropet fra Makedonia, «Kom over og hjelp oss!» står fremdeles ved lag. Misjonsbefalingen om å gå ut i all verden med evangeliet gjelder fortsatt. Når Bibelen beretter om endetids-tegnene, sies det samtidig at «evangeliet om riket skal bli forkynt over hele jorden til et vitnesbyrd for alle folkeslag, og så skal enden komme».

Nyttårssamling

Bibelskolen på Fossnes,
29. des. 2005–1. jan. 2006.

Talere: Sigbjørn Agnalt, Håvard Fjell, Lars Fossdal, Asbjørn Fossli og Gunnar Fossli.

Påmelding innen 20. des. til husmor, tlf. 33 36 17 75/938 49 087. Program og priser kan tilsendes.

«Fullfør din tjeneste,» sa Paulus til sin nære venn og medarbeider Timoteus. I dag gjelder det deg. Du fristes kanskje til mismot. Alt det vonde som skjer i verden, skremmer deg. Frafallet fra Guds ord fyller ditt hjerte med sorg. Det verste er at du selv er blitt så kald og likegyldig. Da skal du høre at Jesus ikke regner med deg, men han stoler på sitt eget Ord. Han vil at alle skal få høre livets Ord forkynt.

«Gå derfor ut og gjør alle folkeslag til disipler, idet dere døper dem til Faderens og Sønnens og Den Hellige Ånds navn, og lærer dem å holde alt det jeg har befalt dere. Og se, jeg er med dere alle dager inntil verdens ende» (Matt 28:19-20)! L&E

Vi har bedt Jan Ove Heggdal, kontaktpersonen for misjonsarbeidet som Lekmannsmisjonen støtter i Moldava, om å fortelle litt om dette arbeidet. Det vil bli en del informasjon om land, misjonsarbeid, vitnesbyrd, m.m. I dette nummeret blir det en del faktaopplysninger. Det er et ønske at flere kan få nød for forkynnelse og misjon i Moldova. Vil du være med å bære – i bønn og offer? Uten Herrens velsignelse blir det til ingen nytte.

Red.

Kallet fra Moldova

Av Jan Ove Heggdal

Fakta om landet

- Moldova ligger mellom Romania i vest og Ukraina i øst.
- Størrelse: 33 700 km², som er noe mindre enn Nordland fylke.
- Folketallet er halvert i den senere tid pga. stor fraflytting, fra ca. 4,5 mill. til omlag 2,5 mill. innbyggere. De største byene er hovedstaden Chisinau, Tiraspol, Balti og Bender.
- 65 % av innbyggerne tilhører folkegruppen moldavere (rumenske), 14 % ukrainere, 13 % russere + noen minoritetsgrupper.
- Relativt milde vintrer og lange, varme somrer. Lite nedbør.
- Allsidig jordbruk med betydelig fruktproduksjon.
- Offisielt språk er moldovsk (en rumensk dialekt) og russisk.
- Omtrent 98,5 % av folket tilhører den øst-ortodokse kirken.
- Sovjetisk unionsrepublikk fra 1945 til 1991. Landet erklærte seg, og ble anerkjent, som egen uavhengig republikk 27. august 1991. Moldova krevde at de russiske militære styrkene forlot landet, og i oktober samme år fikk de sine egne nasjonale militære styrker.
- Transnistria (østre del av Moldova) erklærte seg som uavhengig republikk i september 1990, og valgte sin egen president i desember 1991. Dette medførte økt intern spenning i Moldova, og på tidligsommeren

1992 brøt det ut borgerkrig. Transnistria fikk militær støtte fra russiske tropper, og det ble en kortvarig, men blodig krig. En våpenhvile ble signert i juli 1992 av presidentene Snegur (Moldova) og Jeltsin (Russland).

- Landet er fortsatt delt ved elven Dnestr som renner langsetter landet. Moldova ligger vest for elven, og Transnistria på østsiden. Transnistria er formelt sett ennå ikke et anerkjent land, og har nærmest bygd sitt eget land inne i Moldova, med Tiraspol som sitt hovedsete.

Litt historie

Når en ankommer Moldova med fly, lander en i hovedstaden Chisinau. Chisinau blir også kalt Kishinev, som er det russiske navnet på byen. Etter landing er en inne i det landet som i

mange år var ett av Sovjetunionens beste ferieområder. Hit kom mange av de militære lederne for å koble av, mens mange av dagens innbyggere var tvangsdeportert til andre Sovjetstater.

Mange av våre kontakter i den lutherske kirken, ELCMR, var på den tiden tvangsflyttet til Sibir. Dette fordi mange av disse har tysk opprinnelse, og ble sett på som farlige mennesker, spesielt etter 1. og 2. verdenskrig.

Områdene omkring Moldova, ved Svartehavet, var tidligere bebodd av tyrkere. Disse ble drevet bort av den russiske tsarinnen Katerina II (også kalt Katerina den store). Hun regjerte i Russland fra 1762 til 1792, var opprinnelig en tysk prinsesse, og åpnet derfor opp de fruktbare landområdene, som tyrkerne hadde bodd i, for tyske kolonister. Disse tyskerne var lutheranere som fikk stor frihet i disse områdene. Senere, utover på 1800-tallet, og spesielt i forbindelse med verdenskrigene, ble forholdene vanskelige for disse kolonistene.

Lenin står fortsatt trygt i Transnistria.

Den russisk-ortodokse kirke i Triaspol.

Mange av dem som ble tvangsdeportert, fikk etter hvert flytte fra Sibir, og flere flyttet til Kazakstan. Der var områdene øde, og selv om de var underlagt streng kontroll fra myndighetenes side, klarte de å samles om Guds ord i hemmelighet. På denne måten greide de å beholde den lutherske tradisjonen, selv om omstendighetene de levde under var vanskelige. Det var forbudt å arrangere samlinger om Bibelen. Likevel fortalte foreldre og besteforeldre om kristendommen, og de leste fra Skriften i enkelte av de lutherske hjemmene. De døpte barna, holdt bryllup, og familier som bodde i nærheten av hverandre, klarte å samles om Ordet i hemmelighet.

Den lutherske kirken

Det er på denne bakgrunn våre kontakter, Natalia og Vladimir Mozer, har engasjert seg for å få liv i den lutherske kirken som var i området på 1800-tallet og i begynnelsen på 1900-tallet. De begynte med møter i Tiraspol, og

fikk hjelp fra den tysk-evangeliske lutherske kirken i Ukraina, som stilte opp med to talere. Fra juni i 1994 samlet de seg på søndagene, hvor disse talerne forkynte Guds ord. På høsten samme år, ble Vladimir valgt som leder i menigheten. I oktober 1994 ble forsamlingen i Tiraspol offisielt registrert hos de lokale myndighetene, og de fortsatte å samles om Ordet. Etter hvert avtok hjelpen fra de ukrainske talerne, og Vladimir begynte å tale mer på møtene. I oktober 1997 ble Vladimir formelt ordinert som pastor og leder i den lutherske forsamlingen, og våren 1999 ble «Den Evangelisk Lutherske kirke i den Moldovske Republikk» (ELCMR) dannet og registrert hos myndighetene i Moldova.

I dag består ELCMR av fem forskjellige forsamlinger i Moldova. Disse er lokalisert i hovedstaden Chisinau, Tiraspol, Bender, Kamenka, og Ribniza. I Ribniza har arbeidet gått tungt i den senere tid, og er nærmest nedlagt for en periode.

Bakgrunnen for vår kontakt med ELCMR er at Natalia Mozer kom, sammen med sønnen Boris, til Norge sommeren 1999. Hun fant frem til Bibelskolen på Fossnes, og fikk formidlet et ønske og et behov for hjelp til ELCMR. Dette medførte at rektor Per Bergene Holm reiste ut til Moldova høsten samme år, hvor han møtte Vladimir. Senere er det blitt flere turer, og en har nå en formell avtale med ELCMR som innebærer besøk av forkynnere og økonomisk støtte fra Norsk Luthersk Lekmannsmisjon.

ELCMR er en liten kirke med få trofaste medlemmer. Kun halvparten kommer på de vanlige møtene.

For tiden studerer Vladimir på et luthersk seminar i Ternopil i Ukraina, og er inne i sitt fjerde og siste studieår. Som øverste leder i ELCMR har Vladimir et åndelig ansvar som også naturlig innebærer at han av og til møter folk fra andre kirker. I møte med disse følte han på et behov for teologisk skoling. Til våren blir han ferdig med sin teologiutdannelse. Vladimir har hatt en stri tid med studier i Ukraina i ukene, og møter i Moldova i helger og friperioder. Forsamlingen i Chisinau samles annenhver søndag til møter, mens de i Kamenka, Bender, og Tiraspol samles hver søndag. I tillegg er det faste torsdagsmøter i Tiraspol. Ved siden av å tale ved mange av disse møtene, har Vladimir konfirmantopplæring. De aller fleste er døpt tidligere. Når de kommer til tro, starter de på en grundig opplæring som fører frem til konfirmasjon. Det er mye som må læres utenat. I tillegg har han alt administrativt arbeid tilknyttet ELCMR. L&E

Vintrefelt mellom Chisinau og Tiraspol.

Rosen mellom torner (IV)

Utdrag fra en roman om Hans Adolph Brorson

Det var blitt stille i bispegården. Barna var voksne og reist ut. Det var bare de to barna som Brorson og Johanne hadde sammen som var heime. (...) Han savnet nok de andre barna, men på den annen side var det godt de var borte. For han trengte mer ro enn før. Han var ikke den samme lenger, men han hadde like mange visitaser som før. I den seinere tid hadde Johanne vært med.

Det var godt å ha henne å snakke med på turene. Lenge kunne de sitte tause. Men hun var straks våken, dersom han ville tale. Men hun likte ikke at han talte så mye om døden.

«Det er som å flytte til et vakrere sted. Jeg forstår så godt gamle Simeon at han var glad da han tok Jesus-barnet i armene sine og sa: Nå lar du tjeneren din fare herfra i fred. Jeg ville gjerne sagt det samme.»

Det varte en stund før Johanne svarte. Da skalv hun i stemmen: «Men døden – det er atskillelse.»

«Ja, ganske visst,» sa han langsomt. «Kan hende det er egenkjærlig av meg å tenke slik om min død. Jeg må vel huske at det er noen som vil sørgje.»

«Nei, det skal du ikke glemme,» sa hun stille.

«Men døden kommer ikke før om jeg taler om den.»

«Nei, naturligvis ikke.»

De ble begge tause og satt i sine egne tanker. Han hadde lukket øynene, og det så ut som han sov. Men så talte han igjen: «Jeg tenker ofte på Pauli ord: 'Det såes i vanære, det oppstår i herlighet. Det såes i forkrenkelighet, det oppstår i uforkrenkelighet.'»

Han tiet og ventet at hun skulle spørre. Men hun sa intet.

«Det er gutten min – Nikolai jeg tenker på,» sa han.

«Jeg forstår godt det,» svarte hun.

«Jeg er sikker på at når jeg møter ham igjen himmelen, er han den gode, kloke gutten – slik han en gang var. Da skal vi gå turer i himmelen. Da skal han atter spørre og jeg svare, eller kanskje det er omvendt. I himmelen er det nok barna som er de klokeste, noe han var allerede her på jorden. – Nei, du har ikke kjent ham som han var – .»

«Du tenker ofte på ham,» sa hun.

«Han er aldri helt ute av tankene mine. Det er kanskje ikke riktig, men jeg vet bare det at en kunne like godt be meg la være å puste som å be meg la være å tenke på ham.»

Lenge sa de ingen ting. Men tankene hans arbeidet i samme retning.

«Det verste ved å reise herfra er evighetsregnskapet. Det er stort, særlig for oss som skulle være lærere for andre og et forbilde i liv og levnet. Når Jesus taler om tjeneren som skyldte ti tusen talenter, tenker han sikkert forkynnerne og tilsynsmennene. Det blir

svært når boken skal åpnes på den store dagen. Vi hadde så mange muligheter, men så mye er forsømt.»

Det ble lenge stille. Han var glad for at Johanna ikke kom med lettkjøpt trøst som så mange andre. Hun var en god medhjelper. For en gangs skyld var det hun som brøt tausheten:

«Men tjenerens herre ynkedes inderlig over ham og etterlot ham gjelden.»

Han grep hånden hennes og trykket den.

«Ja, det er just det – og det alene.»

«Tror du ikke det er best å hvile nå,» sa hun. «Len deg tilbake i stolen, så skal jeg ha teppene om deg.»

«Ja, hvile, hvile – det er godt,» sa han og lukket øynene.

Han holdt lenge ut med visitasene, men snart ble det slik at han måtte slutte å reise.

Nå fikk han bedre tid heime, og til et arbeid han gjerne ville ha ferdig. Det var noen prekener ved påskefesten og Jesu åpenbaringer etter oppstandelsen som han ville gi ut. Det var mange som hadde bedt om det. Han

mente det skulle være lett arbeid. Men han strevet i flere dager med den første talen. Likevel ble den ikke slik som den skulle. Han hadde ikke krefter.

Mens han arbeidet med dette, var det en gammel tanke som kom igjen gang på gang. Han tenkte på fylkesmann Klingenberg i Haderslev og en uoppgjort sak mellom dem. Det var nok den andre som hadde største feilen, men Brorson kunne ikke fri seg fra at han også hadde skyld. – Det var ikke rett å sitte her og skrive fromme ord og så ha noe uoppgjort med noen. Jesu ord tonet for ham: «Derfor, når du bærer ditt offer frem til alteret, og der kommer i hu at din bror har noe imot deg, så la ditt offer ligge der foran alteret, og gå først bort og forlik deg med din bror, og kom så og bær ditt offer frem.» Han tok pennen fatt.

«Hva slags brev er det du skriver, far?» spurte Hans, som just kom inn.

Brorson ventet litt, men fortalte så alt sammen.

«Skal jeg skrive brevet for deg? Ja, jeg mener at du kunne diktere, så ble det lettere for deg.»

Dette var fristende for ham, for han syntes pennen var svært tung. Men så ristet han på hodet.

«Nei, det skal være skrevet med min egen hånd.»

Han strevde med å skrive ferdig brevet, og ga det til sønnen med et smil.

«Nå ja, helt med min vanlige hånd er det ikke. Det ble både skjevt og skjelvende. Men det er i alle fall skrevet med mitt hjerte.» →

*Takk for rosene på vegen.
Takk for tornar mellom dei.
Takk for reiste himmelstigen.
Takk for trygg og evig heim.
Takk for kors og takk for plåge.
Takk for himmelheimen blid.
Takk for stridens lutringsloge.
Takk for alt til evig tid!*

Sangboken nr. 127, v. 4

Nå var den saken i orden fra hans side. Nå skulle han ta fatt på arbeidet. Men han fikk erfare at ånden er villig, men kjødet er skrøpelig. Til sist kunne han ikke holde pennen lenger. Han mente det ville hjelpe om han la seg litt på benken. Han sov urolig.

Neste morgen hadde han feber, og det var lett å se hvilken vei det gikk.

«Er det ikke best vi sender bud etter barna?» spurte Johanne. Han lå og tenkte litt.

«Det ville være godt – men – men – er det ikke Kristi himmelfartsdag i morgen. Da må prestene være i kirken. Derfor skal du ikke sende bud etter dem ennå.»

Hun sa ham ikke imot, men handlet på egen hånd. Dagen etter kom både Margrethe og Hermann. Faren så dem og smilte, men han var så trett. – De satt helst stille, men av og til sang de en av farens salmer, særlig av dem som handlet om døden og evigheten.

«Nei, nå vil jeg ikke ha mer av mitt. Nå er det Guds ord som skal lyde. Les Johannes kapittel fjorten for meg.»

Hermann tok Bibelen og leste. Stemmen var først litt skjelvende, men den ble snart støvere. Faren lå og drakk av livets kilde.

Så slo han øynene opp. Nå så de ikke lenger en gammel, trett mann. Nå var det deres glade og levende far, som de husket så godt fra gamle dager. Han reiste seg opp i sengen, og øyene strålte. «Min Jesus ber for meg i himmelen. Og han bereder sted for meg. Jeg ser det i troen, og jeg lengter etter det. Kom snart og hent meg, min Frelser.»

Så la han seg trett tilbake på puten. De satt stille alle sammen, de følte at det var høytid som ved en guds-tjeneste. Kort etter sovnet han stille inn. Barna og Johanne sank i kne omkring sengen, og Hermann ledet dem i bønn. Så reiste de seg, og Johanne lukket øynene på den døde.

«Se, han smiler,» sa Hermann. Det er som om han synger:

*«Nå har jeg overvunnet
og stridd den gode strid,
i Jesus har jeg funnet
min Fader mild og blid.»*

Litt senere gikk Johanne langsomt med tunge steg opp trappen til det vesle rommet på loftet. Hun åpnet luken og ropte: «Nikolai!»

Den syke rørte seg ikke, og hun ropte igjen. Da vendte han seg etter lyden og så på henne med tomme øyne.

«Stakkars Nikolai! – nå har du ingen far mere på jorden.» Han bare glodde og forsto ingen ting. Johanne måtte anstrenge seg for å makt over stemmen sin:

«Din far er død – er gått hjem til Gud – og der venter han på deg.»

Det kom et lite glimt i de «døde» øynene. Det var som når en tenner et lys bak mørke vinduer.

«Far!» sa han. Det var det eneste ordet han hadde sagt på lange tider.

Så ble lyset borte igjen.

Siste del kommer i neste nr.

*Fra «Rosen mellom torner»
av Niels Aage Barfoed
Sambåndet forlag, 1951*

Kven vil gå for Herren?

Av Gunnar Soppeland

Menneskeleg visdom og kunnskap ser i dag ut til å gjere menneska sikre på seg sjølve. Innsyn i alle livets samanhengar gjer at ein og kan berekne og kalkulere seg fram til resultat ved kløktige logiske system.

Det er slike system kyrkjevekslørslene byggjer sine teoriar og prinsipp omkring når dei tilsynelatande får ting til å virke slik dei vil. Men til visare mennesket vert i eigne augo, til lenger fjernar det seg frå Guds visdom.

Den himmelske visdommen ropar derimot: – Det er andre ordningar som gjeld for Guds rike! Det er dei Herren har fastsett, og dei gjeld kanskje aller mest når det er uår i landet!

Paulus var ei tid ein slik sjølvssikker person. Han tenkte klårt om Skrift, vedkjenning og tradisjon. Han trudde kvar bokstav i Skrifta, og var interessert i kyrkjepolitikk og teologi, og brann av iver i si oppgåve. Øvsteprestane hadde stor tillit til han, og gav han både fullmakt og pålegg om å gå hardt fram mot dei kristne.

Verksemda vart eit resultat av ein teologi som var vegen opp mot hans eigne tankar om Gud. Feilen var at Paulus ikkje kjende Guds tankar om seg sjølv.

Men på veg til Damaskus vart Paulus vegen og funnen for lett. Guds tankar om han snudde alt på hovudet. Då skjella fall frå augo hans, fekk han sjå at han i sin iver stridde mot Gud.

Frå ein tale under opningshelga og arbeidarmøtet i NLL på Bibelskulen på Fossnes, 20. august 2005. Tilrettelagt til skriftleg form av Dag Rune Lid.

Frå då av såg han nytt på alt. Over alt det han hadde lese og tenkt, hadde det lege eit dekke som skjulte det avgjerande og viktige. Det var berre Herren som kunne ta dette dekket bort.

Og han seier: «Eg vart ikkje ulydig mot det himmelske synet» (Apg 26:19). Han vart kåra til apostel og vitne, og han vart fridd ut or sitt folk, frå heidningane og frå dei pålegga han hadde frå øvsteprestane.

Anger og bot

Anger er inga botsøving me kan påleggje oss sjølve. Men den er ei redsle som vert jaga inn i samvitet når synda vert kjend, når eit menneske får sjå synda med Guds augo. Sjølv om vi i dag må erkjenne store avvik mellom liv og lære, ser det ikkje ut for at angeren er særleg påtrengjande mellom Guds folk.

Me har no peika på tilhøve som me kjenner oss skuldige i. Til dømes at det eine nødvendige ikkje bestemmer korleis me startar dagen, eller at det ikkje er bestemmende for den dagen me går ut i. Ei mengd andre unødvendige ting kjem i vegen for «det eine». →

Var ei slik erkjenning sann og ekte ville den jage redsle inn i våre samvit, dømme oss og få oss til å skjelve inn for Gud. Tanken på kva konsekvensar eit feil livsfokus mellom anna har å bety for dei me omgås, og tanken på at forholdet til Gud er i ulag, skulle eigentleg vore uuthaldande.

Botsbøner

Botsbønene og botssalmane i bibelen viser at botstenen høyrer med i eit gudsforhold. Då David var gjort kjend med si synd sa han: – Kast meg ikkje bort frå ditt åsyn, og ta ikkje din Heilage Ande frå meg!

Det ligg stor dramatik i slike utsegn. Saul fekk høyre: «Fordi du har vraka Herrens ord, har Herren vraka deg» (1Sam 15:23). Skjelv me for ei slik utsegn i dag? Me som lever i ei tid då Ordet snart ikkje betyr nokon ting. Ordet er ikkje lenger det eine nødvendige, som me må spørje til råds i våre liv.

Bibelen er eigentleg full av botsbøner. Salme 38 viser til dømes David i den ytste naud og redsle. Han er livredd for den situasjonen som synda har sett han i! Og han ropar i v. 23: «Skunda deg å hjelpa meg, Herre, mi frelse!»

Om Gud ved sin Ande får opna våre augo for vår situasjon, trur eg ein vil skjelve for den store avstanden som er mellom oss og Guds heilage Ord. Dette gjeld også for dei mest bibeltruande sitt forhold til den levande Gud. Ikkje minst i høve til den «ordninga» som han har fastsett. Er me årsak til at

ho er i ulage i vår samanheng, kan me spørje.

I sanning er det eit kall til bot, til sannferdig anger og erkjenning av skuld. Erkjenning av si vanmakt. Me har så lett for å kritisere det som går føre seg hos andre. Tenk om denne opningshelga kunne bli eit vendepunkt, der det avgjerande spørsmålet råka den enkelte:

– Kva med meg som forkynnar, styremedlem, bibelskulelærer? Om noko av denne himmelske redsle kunne jagast inn i våre samvit: – Kast meg ikkje bort frå ditt åsyn, Herre!

Å stryke på kalk

«Menneskeson! Sei til henne: Du er eit land som ikkje er reinsa, som ikkje har fått regnskurer på vreidedagen. Dei profetane som bur midt i det, er ein flokk av samansvorne. Dei liknar ei brølande løve som ranar og røvar. Dei fortærer menneskeliv, dei tek gods og dyre eigneluter. Dei gjer mange til enkjer der. Prestane der gjer vald på lova mi og vanhelgar heilagdomane mine. Dei gjer ikkje skil på heilag og vanheilag, og dei lærer ikkje folk å skilja mellom ureint og reint. Dei lét att augo for sabbatane mine, og eg vert vanhelga midt mellom dei. Stormennene mellom dei liknar ulvar, som ranar og røvar. Dei renner ut blod, dei tyner menneskeliv for å auka urett vinning. Profetane deira stryk på kalk for dei. Dei ser fåfengd og spår lygn for dei og seier: Så seier Herren Herren – endå Herren ikkje har tala» (Esek 22:24-28).

Spørsmålet må anfekte ein kvar forkynnar: – Er eg i ein flokk med samansvorne? Er det skuld i mitt liv? Er det skuld mellom oss når det gjeld å skilja reint og ureint, heilag og van-heilag?

Me kjenner til den blodskuld som kviler over vårt folk! Dei mest uskul-dige i vårt folk som bøter med livet kvar dag!

Endå Herren ikkje har tala, spår dei falske profetane i Herrens namn. Det ser ut som om til og med Jeremia var begynt å stole på desse profetane når han seier: «Å, Herre, Herre! Profetane seier då til dei: De skal ikkje sjå sverd, og hungersnaud skal ikkje råka dykk, men eg vil gje dykk varig fred på denne staden!»

Men Herren svarar han og seier: «Det er lygn det profetane varslar i mitt namn. Eg har ikkje sendt dei og ikkje gjeve dei påbod og ikkje tala til dei. Syner som lyg og falske spådomar og tomme ord og svik or sitt eige hjarta profeterer dei for dykk» (Jer 14:13-14).

Me er inne i ei vanskeleg tid, og me veit snart ikkje kva me skal tru, eller kven me skal tru, eller ikkje tru. Midt i alt er det kanskje og grunn til å tvile på seg sjølv!

Me er medskuldige!

Dette var eit innsyn i Israels frå-fallssituasjon, men så står det vidare: – Eg leita mellom dei!

For Gud var det om å gjera å få ber-ga dei ut or denne situasjonen som no

var beskriven, og få gjort noko med denne dommen som truga dei.

Så seier Herren: «Eg leita mellom dei etter ein mann som ville mura opp ein mur og stilla seg i gapet framfor åsynet mitt for å verja landet, så eg ikkje skulle øydeleggja det» (Esek 22:30).

Gud var på leit. I denne situasjonen var det avgjerande for folket at Gud fann ein redningsmann. Han gjekk frå mann til mann. Det var sikkert mange som klaga seg over det som skjedde. Det var sikkert mange som prøvde å lage mottiltak mot uretten, og som talte både mot prest og profet.

Då kom spørsmålet: – Er det nokon som vil gå for oss i denne situasjonen? Er det nokon som vil stilla seg i gapet for mitt åsyn?

Då vart resultatet at han fann ingen. Esekiel talar i same kapitlet om vektaren som ser sverdet koma over landet, men ikkje blæs i basunen så folket vert åtvara.

Me må erkjenne oss medskuldige i den situasjonen me er komne inn i som land og folk! Alt for mange lever som om det eine ikkje er det nødvendige, og ser heller ikkje kva som verkeleg står på spel mellom oss! Det grip oss ikkje, fordi me ikkje lenger vert gjort kjent med våre synder frå talarstolane slik at me kjenner angeren si redsle for stoda me er i.

Gifta i tida slepp til gjennom både fjernsyn, radio, aviser – frivillig og ufrivillig! Men samvitet er i ro og vert ikkje lenger oppskremt av noko. San-ninga er at me alle er medskuldige i

den stoda vår eiga samtid er i. Det trur eg er sant ut frå Guds ord. Me korkje såg, tenkte eller ensa det eine nødvendige på ein slik måte at det verkeleg vart det eine nødvendige som prega våre liv. Difor vart heller ikkje det eine det nødvendige for våre omgivnader.

Gud fann!

Bota består av både anger og tru. Men trua er ingen utgang av angeren som vi kan ordne med sjølv. Trua er eit under som evangeliet skaper når det svarar syndaren på hans hjelpeløyse og naudrop. Då David vart gjort kjend med si synd og skuld, og gav Gud rett i hans dom, fekk David erfare at Gud tok syndeskulda hans bort (Sal 32). Det var ein himmelsk visdom han slik fekk del i, og dette snudde om på heile situasjonen hans.

Det er noko forunderleg. Evangeliet vitnar om at Gud fann ein redningsmann som kunne stå i gapet for Guds åsyn for alle menneske. Han fann likevel den han leita etter, i sin eigen Son, Herren Jesus Kristus. Berre han kunne meistre denne viktige oppgåva. Det er ikkje me som skal stå i gapet for Guds åsyn. Me treng sjølv den eine som kan stå der for vår skuld.

Det eine nødvendige, er for alle å kjenne den eine, som dag og natt står i gapet for Guds åsyn og vitnar om sin død til dom og soning for vår skuld. Det er ein som tek den enkelte sin plass, og som villig svarar for den enkelte som om han sjølv var den enkelte. Dette gjeld og for alt det unødvendige ein hadde øydsla så mykje av livet

på, og for at basunens lyd var så veik og uklår, og ikkje fleire vart varsla og åtvara då ein såg sverdet koma.

Difor treng eg ein som fullstendig kan ta plassen min, ein som heilt og fullt kan stille seg fram for Gud med mitt. Eg skjønar ikkje at han kunne bere all verda si synd, når eg tenkjer på kva han må bere av det som eg er skuld i. Men slik er Gud! Han fann den eine! Det å finnast i han er det eine nødvendige!

– Kven vil gå for oss?

For den som har funne det eine nødvendige, vert også spørsmålet: – Kven vil gå for oss? Det kan berre den som har lidd tap på alt anna. Guds ord er så radikalt. Det er eit anten eller. Det skjær til beinet. Me kan ikkje forhandle oss til andre posisjonar i forhold til Guds ord, enn den som ein gong for alle er oss gitt i Kristus.

Den som er i Kristus, er i ein nådefull posisjon over alt og til alle tider. Er du der, er du også eit vern for dine, for ektefellen, for familien, for bygda, for nabolaget, for arbeidsplassen din, for land og folk osv. Då kan det og seiast at du vert ståande i gapet for Guds åsyn til vern. Men det er fordi du er verna i Kristus.

Som enkeltmenneske, arbeidslag eller forsamling er det dette eine alt dreier seg om. Dei som av hjarta kan seie «Lat oss ha age for Herren vår Gud som gjev regn i rette tid,» vil og få sjå at han framleis; «held ved lag for oss den ordninga han har fastsett for dei vekene vi kan hausta i».

L&E

Komme ditt rike

Av Hans-Henrik Brix

Andre bønn i Fadervår

I katekismen utlegger Luther bønn-
nen «komme ditt rike» slik:

«Hva vil det si?

Guds rike kommer av seg selv, uten
at vi ber om det. Men vi ber i denne
bønningen at det også må komme til oss.

Hvordan skjer det?

Det skjer når den himmelske Far
gir oss sin Hellige Ånd, så vi ved hans
nåde tror hans hellige ord og lever et
gudfryktig liv her i tiden og siden i
evigheten.»

Her nevner Luther igjen betydning-
en av et gudfryktig og hellig liv, og at
vi ved Den Hellige Ånd tilegner oss
Guds ord i tro.

Ordet som er oversatt med (Guds)
«rike» betyr kongeherredømme, kon-
gevelde, men også konkret kongerike.

Norsk illustrert bibelleksikon for-
klarer det slik: «Dette er misjons-
bønningen fremfor noen. Her lærer Jesus
sine disipler å be om at Guds nådige
kongeverde må komme over hele jor-
den. Gud regjerer nok overalt. Han er
allmektig og allestedsnærværende.
Men her i den andre bønn ber hans tro-
ende om at Guds nåderike må komme
til alle, at hans evangelium må få fritt
løp til alle mennesker. – Ikke bare
Guds rikes gradvise komme ved mi-
sjon, men fremfor alt dets endegyldige
komme i fremtiden ved Kristi gjen-
komst. Når Gud helliger sitt navn,
bryter hans kongeverde mer og mer

igjennom, så han ved dom og frelse
overvinner alle sine fiender og fører
sitt rike frem ved skapelsen av den nye
himmel og den nye jord».

Vi så at bønningen «helliget vorde ditt
navn» er en misjonsbønn, en bønn om
at Gud vil vise seg som en frelsende
Gud. I den andre bønn, «komme ditt
rike», ber vi om at Gud vil opprette sitt
fullkomne rike. Det er opprettelsen av
dette Guds rike med nye himler og en
ny jord vi ber om. Oppfatter vi bønningen
slik, er den en naturlig videreføring av
den første bønn om frelse.

Når vi ber «komme ditt rike», ser vi
helt frem til den dag Gud tar det ende-
lige oppgjøret med synd og oppretter
sitt herlighetsrike. Det er ikke tomme
ord når Skriften sier at Jesus av sin Far
har fått all makt i himmel og på jord. I
1Kor 15 åpenbares det for oss hva som
kommer til å skje i endetiden: «Der-
etter kommer enden, når han (Kristus/
Sønnen) overgir riket til Gud og Fade-
ren, etter at han har tilintetgjort all
makt og all myndighet og velde. For
han skal herske som konge til han får
lagt alle sine fiender under sine føtter»
(v. 24-25).

Gud er historiens Herre. Han styrer
alt frem mot målet: opprettelsen av sitt
fullkomne rike, og selv synd og ond-
skap må tjene Guds frelsesplan. Gud
er ikke avhengig av oss, allikevel får vi
lov å være hans medarbeidere. Ja, Pe-
ter sier det slik at vi kan være med å

fremskynde Guds dags komme (2Pet 3:12). Hvordan kan vi det? Jo, ved å forkynne evangeliet for dem som ennå ikke har hørt det. For evangeliet om riket skal bli forkynt over hele jorden til et vitnesbyrd for alle folkeslag, og så skal enden komme (Matt 24:14).

Hvorfor venter Jesus med å komme igjen til dom og frelse? Fordi han vil at så mange som mulig skal bli frelst. I det lys skal vi se vårt liv. Vi lever ikke her på jorden en kort tid uten mål og mening, men vi er et ledd i Guds frelsesplan. Vi har en herlig frelse og et herlig håp i vente. Derfor har vi ingen grunn til å frykte alt det forferdelige som ifølge Guds ord må skje, før Herren Jesus skal komme i sin herlighet og gjenopprette alt.

Vi kristne har grunn til glede og forventning, fordi vi har et levende håp og en herlig fremtid i vente. Vi lever i syndens og dødens verden, men skal ikke bli her bestandig. Vi må si med Paulus: «Vi har vårt hjemland i himmelen. Derfra venter vi også Herren Jesus Kristus som frelser» (Fil 3:20).

Tredje bønn

«Skje din vilje, som i himmelen, så og på jorden.»

Det er ingen motstand mot Guds vilje i himmelen. I denne bønnen ber vi om at Guds vilje også må skje her på jorden.

I den himmelske verden skjer Guds gode vilje alltid. Der har Gud sin trone, og de himmelske herskarer tjener ham og gjør hans vilje. På et tidlig tidspunkt skjedde det et fall i englever-

denen. Satan gjorde opprør mot Gud, og den himmelske fred og harmoni ble brutt, men Jesu soningsdød på korset var også et oppgjør med ondskapens åndehær i himmelrommet. På Golgata avvæpnet Jesus maktene og myndighetene og stilte dem åpenlyst til skue, da han viste seg som seierherre over dem på korset (Kol 2:15).

I Åp 12 hører vi om denne avgjørende kamp i himmelen. Her skriver Johannes: «Den store drage ble kastet ned, den gamle slange, han som kalles djevelen og satan, han som forfører hele verden. Han ble kastet ned på jorden, og hans engler ble kastet ned med ham. Og jeg hørte en høy røst i himmelen si: Fra nå av tilhører frelsen og kraften og riket vår Gud, og makten hans Salvede. For våre brødres anklager er kastet ned, han som anklaget dem for vår Gud dag og natt. De har seiret over ham i kraft av Lammets blod og det ord de vitnet. Og de hadde ikke sitt liv kjær, like til døden.»

Makten tilhører altså Guds Salvede, det vil si Kristus. Når det likevel er nødvendig å be om at Guds vilje må skje på jorden, skyldes det at ondskapens krefter i verden motarbeider Guds gode vilje. Hvordan skjer Guds vilje i denne syndens og dødens verden? Luther sier: «Det skjer når Gud bryter alle onde planer og all ond vilje som ikke vil la oss hellige Guds navn og ikke vil la hans rike komme. Dette er djevelens, verdens og vårt kjøds vilje. Men Guds gode og nådige vilje er å styrke oss og holde oss fast i sitt ord og i troen helt til vår siste stund.»

Det er tre hovedmotstandere av Gud og hans rike, nemlig djevelen, verden og vårt kjød. Mennesket er maktesløst overfor djevelen, men selv er han avmektig overfor den allmektige Gud. Han er, som Luther har sagt, «Guds lenkehund», dvs. han kan ikke gå lenger i sin ondskap enn Gud tillater. Med «verden» menes den del av menneskeheten som ikke har tatt imot Guds frelse i Kristus og derfor står Gud imot. «Kjødet» er menneskets syndige, gudsfjendske natur, som verden kan eller vil bøye seg for Gud. Det uhyggelige er at også en kristen har en slik ond natur i seg, og den bærer vi med oss, så lenge vi lever.

På grunn av disse sterke motstandere skjer Guds vilje ikke automatisk i denne verden. Ja, av og til kan Guds allmakt og kongedømme være helt skjult for oss. Det kan se ut som om ondskaper seirer og at Gud står maktesløs overfor syndens krefter i mennesket og i verden. Men troen fastholder Guds allmakt, og ber om at Guds gode vilje må skje på jorden som i himmelen. Og det er bare Gud som er sterk nok til å overvinne alle indre og ytre fiender, som vil hindre hans planer i å skje og hans rike i å komme.

Det er ikke alt som skjer som er Guds egentlige vilje. Denne verdens fyrste og hans hjelpere motarbeider aktivt Guds folk og evangeliet, men som kristne kan vi hvile i at alt i vårt liv er i Guds sterke hånd. «I din hånd er mine tider,» sier David i Sal 31:16.

Og Rosenius har sagt det slik: «Tenk når så Herren Kristus sier: Ikke

et hår på deres hode skal gå tapt uten at deres Fader vil. Hva kan ha mindre verdi enn et hår? Forferdelige vantro, når vi ikke tar slike ord fra Kristi egen munn mer alvorlig! Han har jo dermed uttalt at vår himmelske Far har omsorg for de aller minste ting som vedrører oss, og at ikke det minste kan hende oss uten hans vilje. Skulle vi ikke da med glede og ydmykhet legge alt i hans hånd og bare si: Skje din vilje?»

I denne bønnen ber vi om at kjærlighet, godhet, rettferdighet og fred må få råde på tross av synden. Hjertets onde tilbøyeligheter må vi leve med, men syndens ødeleggende virkninger kan og må begrenses. Derfor har vi ulike instanser i samfunnet som skal oppdra til det gode, og advare mot og straffe det onde. Dette innebærer altså forbønn for alle med ansvar for familie, skole, samfunn og menighet. Paulus legger oss inntrengende på hjertet å be for konger og alle i høye stillinger, fordi deres tjeneste skal sikre fred og frihet til å leve et gudfryktig liv og til å utbre evangeliet i folket (1Tim 2:1ff).

Bønnen om at Guds vilje må skje, angår både vårt jordiske menneskeliv med alle dets utfordringer og problemer, og Guds store frelsesplan med verden. Ja, det er to sider av samme sak, for det er i vår historie på denne jord Guds frelsesplan virkeliggjøres. Det betyr at Gud leder hele tidshusholdningen med tanke på sin frelseshusholdning. Det er jo Guds uttalte vilje at alle mennesker skal bli frelst og komme til sannhets erkjennelse (1Tim 2:4).

Forts. i neste nr.

Troens bønn

Av Carl Olof Rosenius

«Så vendte mennene seg bort derfra og gikk mot Sodoma, men Abraham ble stående for Herrens åsyn. Abraham kom nærmere ham og sa: Vil du utslette den rettferdige sammen med den ugudelige?» 1Mos 18:22-23

Vi går inn i terebinte-lunden i Mamre, og lytter til denne underlige samtalen som føres mellom Abraham og hans høyhellige gjester på høyden like ved.

De står og ser utover i retning av Sodoma som nå skulle ødelegges (1Mos 18:16-33). Alt det som foregår her er bare i seg selv så dyrebart. Enten en ser på vår himmelske Fars omsorg, eller den trofaste tjenerens fortrolige og nidkjære bønn, kan det oppgløde ethvert Guds barns hjerte.

Men det viser oss samtidig hva alle Guds barn plikter å gjøre i liknende

situasjoner. Det åpner også for et blikk inn i hjertet til en trofast Guds venn akkurat når et ugudelig folk skulle rammes av en Herrens straffedom.

Og ennå mer tiltrekkende og trosstyrkende er det blikk som åpnes for oss inn i vår himmelske Fars forbarmende hjerte. Og hvor høyt han setter sine troende barn, når han for bare ti rettferdige vil skåne en hel by som er full av ugudelige foraktere.

Hvis du leser beretningen i sin helhet i Bibelen, vil du se hvordan vår himmelske Far trer ned på sin tjeners plan, skjuler sin majestet, forvandler seg fra sitt guddomsvesen til en menneskelig skikkelse, og sine tanker til menneskelig talemåte, slik at en synes en hører og ser bare et menneske. Alt gjør han bare for å fjerne all frykt hos sin tjener, og vekke hans fortrolighet til seg.

Dette lykkes han også i. Vi ser hvordan Abrahams tro tennes mer og mer av Guds vennlighet. Slik at han beveger seg stadig lenger inn i bønnen. Men samtidig liksom stadig mer forelegen på grunn av sin frimodighet.

Abraham hørte at Herren ville skåne Sodoma hvis der var femti rettferdige. Men han innså straks at selv på denne betingelsen ville byene som var truet likevel bli rammet av Guds vrede. Derfor innså han at det var nødvendig fortest mulig å redusere det første tallet.

«Men tro er full visshet om det en håper, overbevisning om ting en ikke ser.»

Heb 11:1

Vi vet han sluttet med å antyde ti, og fikk løfte om å bli bønnhørt. Da tenkte han at å gå lengere ned i antall ville være å krenke Den Høyeses rettferdighet, og at Herren, hvis det ikke fantes ti rettferdige, ikke ville kunne holde tilbake sin rettferdige dom.

Tidlig morgenen etter vender derfor patriarken urolig tilbake til samme stedet hvor han hadde talt med Herren. Bekymret ser han nå røyken stige opp fra dalen, som fra en ovn. Han hadde fått et sterkt inntrykk av Guds rettferdighet, og altså forstått at alt morgenen etter ville utfallet vise seg.

Herren stod sammen med sin tjener på en høyde hvor de kunne se ut over Sodoma og områdene der. På samme måte har også hvert Guds barn i Åndens lys et blikk ut og over de rent menneskelige situasjonene. Og ser i store verdensbegivenheter bare Den Allmektiges tanker. Ser at det er bare Guds sannhet og dom som åpenbares i alt sammen.

Herren talte med Abraham om hva han ville gjøre med Sodoma og Gomorra. Gjennom sitt ord åpenbarer han sitt råd også for oss. Vi vet at når et folk er kommet til det punkt at de ikke lenger hører på Guds røst, men frekt tramper både på hans bud og hans barmhjertighet, —. Da stiger syndens rop mot himmelen og nedkaller Den Allmektiges nidkjære ild gjennom store utvortes straffedommer.

Og hva vi da bør gjøre, har vi nå sett. Den som er benådet og lever i det tillitsfulle barnekåret hos Gud, så han

Lov og Evangelium

Dette lille bladet du nå har foran deg, sendes gratis til alle som ønsker det. Hensikten med det er først og fremst oppbyggelig, dvs. at vi gjerne vil dele Guds ord med våre lesere. Det er så mange ord og mye informasjon i vår tid, men liten plass for og lite stillhet til det som betyr aller mest: Å høre og lese Guds ord til frelse!

Lov og Evangelium utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmission. Vi er en liten organisasjon med et stort ønske om å få være med å bevare Guds ord og vår lutherske arv i Norge. Vi ser med stor sorg på den økende verdsliggjøring og ugudelighet i vårt kjære fedreland!

Dersom du vil ha tilsendt bladet, eller vet om andre som ønsker det, kan du fylle ut den lille slippen nedenfor og sende den til oss.

☐ *Ja takk, jeg vil gjerne få Lov og Evangelium gratis tilsendt.*

.....
Navn

.....
Sted/gateadr.

.....
Postnr./poststed

Sendes til: *Lov og Evangelium*
v/Magne Ekanger,
Kydlandsvn., 4360 Varhaug

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

taler med ham som barn med sin far, skal nå anvende denne nåden. Han skal tre fram og «stå for Herrens åsyn», som Abraham, med forbønn for dem som trues med straffedom.

Ja, la oss, som apostelen formaner, gjøre bønn og forbønn for alle mennesker, for konger og øvrighet, for hele Kristi menighet, og for våre nærmeste. Gud vil gjøre store ting, men helst som svar på sine barns bønner, for at hans nåde kan bli kjent og lovprist.

Derfor bør vi be om mye fra Herren. Vi ser hvordan den fromme patriarken seks ganger ydmykt ber om å få begjære ennå noe mer. Og ikke en eneste av disse seks gangene blir han avvist.

Gud svarte ham i sin nåde hver gang. Og hver gang vi ber Gud forbarme seg over syndere, kan vi være sikre på at vår bønn er velbehagelig for Gud. For da stemmer den så godt overens med hans eget hjerte.

Guds barns bønner forandrer nok ikke på Guds dom og hans nåderikes lover. Den som bevisst står imot Herrens Ånd kan ikke frelses, selv gjennom Kristi egen forbønn og tårer. Det ser vi i Skriften når jødene ikke ville omvende seg.

Men det virker i alle fall forbønnen, at Gud likevel gjør noe spesielt med dem som hans elskede venner ber for. Vi ser også her hvordan Herren av hjertet var villig til å forlate alle disse truede byene, bare der fantes ti rettferdige.

Og her er så det neste vi skulle lære av dette bibelstedet. Og det er noe overmåte herlig som stråler fram fra Guds hjerte. For se hvor dyrebar i Guds øyne en eneste rettferdig er, d.v.s. en sjel som er rettferdiggjort i Kristi blod ved troen, som har syndenes forlatelse og gjerne vil helliggjøres.

For noen få slike vil Herren skåne en hel by, full av ugudelige mennesker. Herren Kristus viser altså at for ham er alle hans barn en dyrebar skatt, der de finnes, spredd rundt om i verden.

Det burde sannelig dra og bøye oss ned for hans føtter. Og nest etter forbønnen fra vår store Yppersteprest, er det visst ikke noe som har slik innflytelse på hvordan Herren handler med folkene, som når han ser de få rettferdige og deres forbønn.

*Fra «Husandaktsboka»
Arven forlag*